

A media voz

Direcció i guió: Heidi Hassan, Patricia Pérez Fernández **País:** Espanya **Durada:** 89 min **Any:** 2019 **Gènere:** Documental. Maternitat **Interpretació:** Documental, (intervencions de: Heidi Hassan, Patricia Pérez Fernández) **Fotografia:** Heidi Hassan, Patricia Pérez Fernández, Joakim Chardonens, Lucía C. Pan, Blaise Villars, Almudena Sánchez, David Rodríguez Alfonso **Distribuidora:** Elamedia **Estrena a Espanya:** 18/12/2020
Apta per a tots els públics
Versió original en espanyol

SINOPSI

El diàleg d'aquest documental autoetnogràfic gira al voltant de la correspondència visual que s'intercanvien dues cineastes i migrants cubanes. Dues amigues de la infància que ja estan entrant a la quarantena, intercanvien les seves experiències com a migrants i de com intenten reconstruir les seves vides tan lluny de Cuba, Heidi Hassan des de Suïssa i Patricia Pérez Fernández des d'Espanya. Una íntima i reveladora pel·lícula sobre l'amistat i l'exili. (Sensacine)

CRÍTICA

2019.11.26 - El documental autobiogràfic de Heidi Hassan i Patricia Pérez Fernández és un intens viatge d'amor, amistat i nostàlgia

La nova pel·lícula de Heidi Hassan i Patricia Pérez Fernández, **A media voz**, s'ha estrenat a la secció principal d'IDFA. Les dues directores, que van créixer a Cuba i van anar a la mateixa escola de cinema (Escuela Internacional de Cine de San Antonio de los Baños), tenen 40 anys i van perdre el contacte durant molt de temps.

Al principi, les dues dones presenten la seva relació començant per la seva infantesa i compartint records i material d'arxiu dels seus anys de joventut: cintes de VHS, fotografies velles i escenes del *backstage* de les seves primeres pel·lícules com a estudiants ens ajuden a entendre com és de fort i indissoluble el seu vincle. La Heidi i la Patricia intenten reprendre el contacte a través de videocartes. En l'actualitat, la Heidi viu a Suïssa i la Patricia a Espanya. A través de la veu en off i dels relats visuals sobre les seves vides, els espectadors es veuran immersos en una successió espontània (però coherent i interessant) d'esdeveniments feliços, desagradables i d'oportunitats perdudes. En particular, el viatge de la Heidi se centra en el seu sentiment d'alienació i nostàlgia. Els seus pensaments estan plens de nostàlgia i anhel pel país de la seva infància, que ja no existeix. Mentrestant, la Patricia passa uns anys venent *mojitos* i altres còctels cubans i després intenta, sense èxit, formar una família.

Un aspecte notable és que algunes reflexions en veu en off estan acompanyades d'una espècie de distorsió temporal a la pantalla: el temps passa lent o es congela, i els personatges es prenen el seu temps per expressar els seus sentiments. Això passa, per exemple, quan la Heidi camina per una plaça de Ginebra i passa pel costat d'un grup de turistes. En aquesta escena, l'explicació del guia i els gestos dels turistes es mostren més lents, mentre la veu en off de la Heidi segueix a una velocitat normal. El llenguatge audiovisual de la directora és franc, directe i una mica irònic; i també és el resultat d'un intens treball introspectiu. La Heidi i la Patricia parlen entre si i amb elles mateixes; mentre intenten avaluar les seves vides, de vegades mirant al passat i de vegades tement un futur incert, on no hi ha perspectives de complir els seus somnis.

L'escena final i l'última pregunta que planteja la pel·lícula -sense *spoilers*- són gratificants i resum l'objectiu d'aquest llarg viatge. En definitiva, **A media voz** és una història emotiva sobre l'amistat, l'afecte, la nostàlgia i l'amor de tots dos personatges pel cinema. És una reflexió sincera sobre el valor de les nostres aspiracions, la nostra necessitat de seguir les nostres passions i la nostra recerca constant de l'amor.

Davide Abbatescianni – cineuropa.org